

gradvis afvikles, og at enhver kommune skal have ret til påligning af grundskyld i samme omfang og med samme del af beskatningen som ligningen af grundskyld og ejendomsskyld tilsammen før lovens ikrafttræden.

Men forhøjelse af grundskylden derudover skal efter forslaget ikke kunne foretages med mere end 5 promille hvert fjerde år, og der foreslås tillige en højeste grænse for den kommunale grundskyld, der ikke må overskrides, hvis grundværdien ved en senere vurdering ligger lavere end ved lovens ikrafttræden, og statens jordrenteafgift derfor er gået ned.

Ved fastsættelsen af denne højeste grænse ved kommunal grundskyld er den betragtning lagt til grund, at kommunerne altid bør have ret til at dække deres udgifter til vej- og kloakvæsen og lignende opgaver, der har direkte betydning for grundværdien og er af vidt forskelligt omfang i de forskellige kommuner, og at der herudover bør være adgang til at udskrive grundskyld i et vist rimeligt omfang til den almindelige kommunale virksomhed iøvrigt, der mere indirekte er af betydning for grundværdien.

Under hensyntagen også til omfanget af den kommunale ejendomsbeskatning efter de nugældende regler har man herefter foreslået, at der udover det beløb, der er nødvendigt til dækning af nettoudgiften til vej- og kloakvæsen, snekastning, offentlig renholdelse og til offentlige parker, højest må udskrives 4 pct. grundskyld.

For sognekommunerne indskrænkes retten til udskrivning af grundskyld dog af amtskommunernes påligning, og for en hel del sognekommuner vil maksimalgrænsen for grundskylden derfor betyde, at de, hvis grundværdien går ned, ikke kan ligge en større del af beskatningen på fast ejendom end i den foregående periode. Men for de fleste kommuner — og da navnlig for bykommunerne — vil der være adgang til at omlægge en del af personbeskatningen til grundskyld.

Erfaringerne fra den nuværende meget varierende ejendomsbeskatning tyder på, at en sådan omlægning kan foretages, uden at det i nævneværdig grad påvirker grundværdierne i kommunen, fordi lettelsen i de personlige skatter for de fleste ejendomsbesiddere nogenlunde opvejer forøgelsen af grundskylden.

Når jordrenteafgiften gennemføres, vil det for grundværdien have til følge, at spekulationsværdierne falder bort, og at grundværdien må blive ansat til det beløb, jorden kan forrente ved en økonomisk god anvendelse, når den almindelige grundskyld er afholdt som en driftsudgift.

Man kunne tænke sig at gå over til at ansætte

jordrenten til staten direkte til dens årlige beløb i stedet for at lade vurderingen som hidtil angive jordens handelsværdi. Da dette ville være et væsentligt brud med de gældende vurderingsregler og med den tilvante praksis og dertil kræve omfattende ændringer indenfor andre lovgivningsområder, har man ikke fundet anledning hertil, men man har for at lette overgangen fundet det praktisk, at jorden fremtidig vurderes til den værdi, der kan forrentes med 4 pct., hvorved det opnås, at mulige ændringer i den almindelige rentefod ikke får indflydelse på vurderingen.

Af hensyn til den forøgede afgift, der fremtidig skal svares af grundværdien, har man fundet det rigtigt, at fradrag for grundforbedringer fremtidig gives for en noget længere periode, således at dets bortfald ligger så langt ude i fremtiden, at det ikke kan antages at påvirke ejers dispositioner med hensyn til grundforbedringens gennemførelse, og således at fritagelsen for grundskyld indenfor fradragperioden i almindelighed vil modsvare udgiften til forbedringen.

Hvor der omvendt kan fjernes værdier ved udgravning af kalklejer, sten- og gruslejer o. lign. søges det sikret, at udnyttelsesrettens værdi kommer samfundet tilgode, og at den erhvervsmæssige udnyttelse ikke hemmes af private interesser til skade for de virksomheder, der har anvendelse for materialerne.

Formen for overgangen til fuld grundskyld er efter forslaget i første række bestemt af, at de umiddelbare skattemæssige forskydninger ved overgangen søges holdt indenfor en skatteomlægnings rimelige rammer, og at de formuemæssige virkninger heller ikke bliver større end foreneligt hermed.

Dette er også baggrunden for de foreslåede begrænsninger i kommunernes adgang til at forhøje deres grundskyld, der nærmest giver sognekommunerne mindre bevægelsesfrihed end efter de hidtil gældende regler og for bykommunerne giver mindre muligheder for forhøjelse af grundskylden end efter det af regeringen forelagte forslag til lov om kommunale ejendomsskatter.

Den almindelige grundskyld til staten er ikke blevet forhøjet siden 1937 og har derfor kun kunnet stige i samme forhold som vurderingerne, medens de øvrige direkte skatter til staten såvel som forbrugsskatterne er blevet forøget langt stærkere.

Efter den udvikling, der er sket i beskatningen og i ejendomsbesiddernes økonomiske forhold, ville en forhøjelse af statsgrundskylden til formindskelse af stigningen i den øvrige beskatning være naturlig, navnlig også når ejendomsskylden til staten afvikles.